

OCHOZÁČEK

Pohádka o lesních zvířátkách

Byl barevný podzim a na políčkách kolem Ochoze se sklízela úroda. Fanóšek i Liduška pomáhali rodičům sklízet kukuřici, řepu, brambory i zelí.

Liduška jednou táhla prázdný vozík na řepné pole, když vtom vidí po cestě utíkat Fanóška. Pelášil k lesu a něco nesl v uzlíčku. „Fanóšku, počkééé!“ volala Liduška, zabrzdila vozík a dobíhala kamaráda. Ten se na ni ustaraně podíval a vysvětloval: „Něco ti ukážu, Lidko, ale nesmíš to nikomu říct!“

Liduška překotně kývala hlavou, že tajemství neprozradí. Vzal ji za ruku a utíkali k velkému keři na kraji lesa. Za keřem byl malý plácek porostlý hložími a suchým bodláčím. Ale Fanóšek klackem odsunul trnitý spletenec větví a na zemi se objevila jako zázrakem velká dřevěná poklička. Odklopil ji a pod ní byla díra do země. Liduška se polekala, ale Fana ji uklidňoval: „Neboj se hlópá, to je moja skrýš.“

Liduška si klekla k otvoru: „Jééé, Fanóšku, tam só sbíraný klásky z pola a paběrky z kukuřice!“

„Boky só ještě vycpaný prvním senem,“ dodával František. „A proč to všechno sbíráš?“ divila se Lidka. „Náš stréč z Hostěnic, víš, ten, co je hajné, nám říkal, kolik zvířat v lese minuló zimu umřelo hladem. Budu mu pomáhat s krmením.“

„Ale co váš tatík, až se to dozví?“ lekla se Liduška. „No právě,“ vzdychnul Fanóšek a nasypal do skrýše odkrojky z řepy z uzlíku, „ten by mě pěkně požeňal bičem, kdyby věděl, že paběrkuju pro lesní zvěř a ne pro našeho koníka a kravičku.“ Liduška mu znovu slíbila, že nikomu nic neřekne a že bude sbírat paběrky také do Fanóškovy skrýše. A brzy se ukázalo, že toho bylo velmi zapotřebí.

Zima přišla hodně brzy. Už v půli listopadu začalo mrznout a napadl sníh. „To ještě nevydrží,“ prorokoval dědóšek Blatný, ale zvířátka už začala mít hlad. Děti si zvykly vždy po příchodu ze školy ve středu a v sobotu nosit zvířátkům něco na přilepšenou. Už je tam vždy čekalo pár zajíců a srnců. Děti si zvlášť oblíbily srnečka s bílou bambulkou místo ocásku, který mu zdobila černá čárka. Říkaly mu Černé pírkó. V prosinci zase sníh roztál a děti jezdily s vozíkem do lesa pro dřevo,

kteří si tam nachystali jejich tatínkové na pálení vápna i do chalup.

Jednou v sobotu školákům vyučování odpadlo. To bylo radost! Fanóšek s Liduškó se domluvili, že hned po obědě vyrazí s vozíkem pro dřevo. Dědóšek Blatných na ně ze vrátek volal: „Nechoďte daleko děcka. Céfím, že by mohla dojít vánica!“ Ale Fana se zasmál: „Kde vánica, sem tam nějaký mrak, dyť je pěkně,“ dodal. „Dnes pojedem Lidko až za Nové Dvory na vašu druhó jánu. Só tam jedle plné jmelí. Slíbil jsem našemu Jožkovi, že mu natrhám. Až to v Brně prodá, dá mně korunu.“

Děti s prázdným vozíkem na Nové Dvory téměř běžely, ale než naložily na vozík dřevo, setmělo se a obloha byla samý

černý mrak. Liduška se podívala na nebe a vzdychala: „Fanóšku, dědóšek měli pravdu, bude sněhová bóřka, mosíme rychle domů.“ Ale chlapec se nemínil jen tak vzdát svých plánů. „Liduško, to bude hned. Tady máš pytel a sbíré... budu shazovat jmelí.“

Děti se činily jedna radost, brzy měly pytel plný jmelí, upevnily ho na dřevo. Fana se chytil za oje vozíku, Lidka vozík tlačila zezadu a uháněly domů. Už byly v lese a mířily směrem k Velké vápence, když se náhle zvedl vítr a úplně se setmělo. Děti spěchaly stále dál, ale za chvíli pocitily, že schází z cesty. Počala sněhová vánice a nebylo vidět ani na krok. Přitiskly se k sobě a Liduška začala plakat: „Fanóšku, my tu ostaneme a umřeme!“ Fanóšek sice Lidušku chlácholil, ale v duchu si vyčítal, že žádnému neřekl, kam dnes míří na dřevo. Když vtom náhle vyjekl „Liduško, dívé se tam!“ Před dětmi na cestě se objevila bílá bambulka s černou čárkou. „To je Černé pírkó,“ zajásala Lidka. „Přišel si pro nás,“ rozesmál se Fana, „jinak by bel schované.“

A opravdu. Srneček odvedl obě děti šťastně až k prvnímu ochozskému rybníku. Fanóšek s Liduškó byli zachráněni...

Hana Šedá

VYDEJTE SE S VÁPĚŇÁKY ZA POKLADEM VODNÍKA KALUŽINKY

Umožní vám to nová pokladová stezka se vším všudy. Se stanovišti, úkoly, příběhem i pokladovou odměnou. Cestu vytvořil tým při webu www.zapokladem.cz, kde je také možné si hru objednat. Jednoduše si ji za 195 Kč koupíte v e-shopu, pak dostanete instrukce a postupně se dozvíte, kde jsou další stanoviště. A o dobrodružství je postaráno. Hra je upravena pro předškolní i školní děti (vždy těžší a lehčí úkol).

Zpřijemněte si třeba nedělní procházku s dětmi, i v podzimním či zimním počasí. Koupí hry přispějete i na provoz ochozské lesní školky Lesinka.

(ata)

